

**НАПРЯМИ Й ОСОБЛИВОСТІ СПІВРОБІТНИЦТВА З
МІЖНАРОДНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ**

Оленич К.В.

**здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти
спеціальність 051 «Економіка»**

Миколаївський національний аграрний університет

Сучасний період світового розвитку, що характеризується посиленням процесів глобалізації, регіоналізації, зміною структури світового господарства, трансформацією підходів управління, надає підстави вважати, що спостерігається процес інституалізації в області регулювання глобальних проблем. Інституційно цей процес проявляється у появі нових, недержавних

суб'єктів світової політики. Нові суб'єкти міжнародних відносин є наслідком інтернаціоналізації різних сфер світового розвитку і виступають основою для відображення нових глобальних викликів і загроз. На глобальному рівні важливою залишається співпраця й партнерство між державами, міжнародними та громадськими організаціями.

Для міжнародного співтовариства необхідно створювати сприятливі умови щодо функціонування міжнародних форматів, які дозволяють користуватися перевагами глобалізації, забезпечують рівний ступінь захищеності усіх держав від загроз й викликів [1].

Розвиток регіональної політики співробітництва в усьому світі має тенденцію до збереження замкненості кола власників та зовнішньої мімікрії щодо нових інституційних змін та стрімкого опанування неформальними практиками управління регіональними процесами. Така тенденція стала своєрідною паралельною системою управління транскордонної економічної співпраці на рівні регіонів [2].

Гальмування процесів реформ, збереження систем тіньової економіки потребують нових й адаптованих підходів до оцінки внутрішньо-регіональних економічних відносин. В даній предметній сфері передовим напрямом розвитку є застосування кластерного аналізу, який дозволяє виявити особливості формування економічних відносин та горизонтальних економічних зав'язків на рівні регіонів. Суб'єктно-орієнтований напрям розвитку дозволяє виявити особливості регіонального управління за допомогою політики співробітництва з міжнародними економічними організаціями не на основі формальної належності до управлінських інститутів, а на основі реального впливу на специфіку розвитку регіонів.

Функціонування регіональної політики співробітництва у рамках транскордонного співробітництва пов'язане з певними ключовими чинниками як потреби регіонів, зміст політичних перетворень, необхідність поглиблення та підвищення темпів економічного зростання [3].

На сучасному етапі виникає можливість визначити три основні напрями розвитку співробітництва регіональних економічних спільнот та міжнародних економічних організацій через розширення функції політики співробітництва між регіональними адміністративно-територіальними одиницями та міжнародними організаціями. По-перше, це функція консолідації, яка полягає у концентрації навколо центрів державного управління економічним розвитком, або неформальних центрів прийняття рішень як найбільшого числа дієвих представників політики співробітництва, в тому числі бізнесового та культурного характеру [3]. Цей напрям визначає формування неформальної програми умов на регіональному економічному ринку та у відносинах з регіональними економічними об'єднаннями (наприклад, Організацією Об'єднаних Націй із промислового розвитку, Економічної і соціальної комісії для Азії і Тихого океану, Економічної комісії для Латинської Америки і Карибського басейну, Економічної комісії для Африки тощо).

Наступним напрямом є забезпечення лояльності та адаптивності щодо загальнонаціонального економічного процесу [3]. В умовах, коли ці важливі напрями залишаються нереалізованими, регіональні політики співробітництва швидко втрачає контроль над ситуацією, інституційна єдність зменшується, виникають «контр-політики» регіонального співробітництва. Суттєвого значення набуває група напрямів, пов'язаних із критеріями ефективності політики співробітництва, виконання ними певної позитивної діяльності з конкретним результатом. Ці напрями включають широке коло завдань, які висуваються до органів управління на регіональному і місцевому рівні [4]. Серед іншого, це відповідальність за соціально-економічний розвиток та саме в цих напрямках відповідальності та технічного контролю над ситуацією в середині регіону мають прояв оцінки пасіонарності політики співробітництва та їх спроможності [5]. Зазначені напрями в умовах соціально-економічної трансформації є актуальними й суттєвими у практичній реалізації.

Чим більш активною є регіональна політика співробітництва в інформаційному полі, тим більш значущими є її позиції та можливості варіативної міжнародної підтримки [2].

Процес розробки регіональної концепції співпраці з такими організаціями, як Європейська асоціація вільної торгівлі, Європейська економічна зона, Середземноморський союз, Трансатлантичне торговельне та інвестиційне партнерство, є важливим для розвитку суб'єктів регіональної політики. Слабке представництво громадських підприємницьких структур у регіональній політиці співробітництва не відповідає основним засадам структурних елементів регіональної політики співробітництва країн ЄС. Зв'язок між регіональними політичними відносинами та дієвими персоналіями регіональних політики співробітництва подекуди мають суто формальний зміст та характер, який фіксується на основі посадових інструкцій та обов'язків.

Отже, формування регіональної політики співробітництва може розглядатися з точки зору внутрішньої динаміки розвитку економіки регіонів. Це стосується зміни центральних компонентів. Динаміка зміни регіональної політики співробітництва в умовах кризових станів транскордонного співробітництва відображає їхню детермінованість макроекономічними процесами центрального рівня. Оптимально визначені напрями розвитку співпраці з міжнародними організаціями сприяють вирішенню багатьох питань розвитку держави, регіону, території. Стратегічними напрямками розвитку політики співробітництва з міжнародними організаціями, у майбутньому, мають стати забезпечення рівноправної участі у міжнародних інтеграційних процесах з метою створення умов до економічного зростання галузей та сфер національної економіки. Підвищення рівня співпраці України з міжнародними організаціями доцільно реалізувати за допомогою проєктів із визначеним й максимально ефективним спрямуванням усіх видів ресурсів, у тому числі матеріальних ресурсів. Це дозволить здійснювати швидку й ефективну

адаптацію сфер та галузей економіки до глобальних змін, сприяти розвитку, підвищити конкурентоспроможність національної економіки.

Список використаних джерел

1. Бакаєва І. Г. Глобальне фінансове управління та регіональне співробітництво. Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Економіка. 2018. Вип. 9. С. 63–69.
2. Зубченко Н. І. Регіональне (неєвропейське) співробітництво держав. Правова держава. 2017. № 17. С. 102 –106.
3. Микитенко В. В. Регіональне співробітництво та ущільнення виробничо-господарської взаємодії в Україні: розбудова каскадних форм регіональних соціально-економічних систем. Економіка. Управління. Інновації. 2017. № 2.
4. Сергієнко Т. С. Регіональна політика країн Вишеградської групи у становленні прикордонної та міжрегіональної співпраці з Україною. Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Історія. 2018. Вип. 29. С. 42–48.
5. Ткачук Л. М. Регіональне співробітництво як чинник розвитку туризму в Південно-Східній Азії. Економічна та соціальна географія. 2019. Вип. 3. С. 201–208.